

ΤΑ ΚΑΤΑΠΑΝΚΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΑΦΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ι γιατροί άποφρεύουν γ' άγγιζούν με τὸ νυστέρι τους τὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦ σώματός μας, γιατί ὑπάρχει κίνδυνος νά ἐπιφέρουν ἀμέσως τὸ θάνατο. Ὡστόσο, ἐγὼ κατόρθωσα ν' ἀνακαλύψω τὸν τρόπο τῆς ἐγγύθησως τῆς καρδιάς, συνέχισε ὁ δόκτωρ.

Ὁ Βαρνάβας κύτταξε τὸ γιατρὸ ἀποβολομένο, σάν γ' ἀκουγε κινέζικα.

— Μὰ τί μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα ὅλ' αὐτὰ! φώναξε, χάνοντας τὴν ὑπομονή

του.

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως, ἀγαπητέ μοι φίλε, τοῦ ἀποκριθῆκε ὁ γιατρός. Θὰ καταλαβαῖνς βέβαια πὼς μοῦ χρειάζονται ἀνθρώπινα πτώματα γιὰ νά κάνω τὴς μελέτες μου. Μ' ἄλλα λόγια, πρέπει νά μοῦ προμηθεύσης ἕνα πτώμα!

Ὁ Βαρνάβας ἀνατήρησε κοίτησε ἀρνητικὰ τὸ χέρι του, ἔμπηξε ἕνα βραχὺ γέλιο καὶ εἶπε :

— Ὅχι, ὄχι. Φαντάζεσαι πὼς ἔχω καμμιά ὄρεξι νά ξαναγορίσω στὰ κάτεργα ; Εἶσαι πολὺ γελοσμένος. Κι' ἐκατὸ λίρες νά μοῦ ἔδινες, δὲν θὰ ἔκανα αὐτὴ τὴ δουλειά. Θές νά σκοτώσω ἕναν ἄνθρωπο, γιὰ νά πάρης ὕστερα τὸ πτώμα νά κάνης τὴ δουλειά σου! Ὅχι.

— Τὴν περιμένα αὐτὴ τὴν ἀπάντησι! ψιθύρισε ὁ Πέρκινς. Μὰ δὲν ὑπάρχει λόγος, ἀγαπητέ μου, νά στέκεσαι ὀρθιος. Κάθησε. Θὰ πάρης ἕνα ἄλλο ποτηράκι ; Τὸ δεύτερο εἶνε πάντα καὶ καλύτερο.... Τί ἤθελα νά σοῦ πῶ τώρα ;... Ἄ, ναι, θυμήθηκα.... Ἄκουσα, λοιπόν, νά λένε, ὅτι ὑπάρχει στὸ Λονδίνο ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος πουλάει πτώματα.... Μὴν ταράζεσαι, Βαρνάβα. Μπορεῖς νά κερδίσης δέκα λίρες, χωρὶς νά διατρέξης τὸν κωφακισμὸ κίνδυνο, ἀρκεῖ γιὰ μοῦ δώσης μιὰ πληροφορία. Ὑπάρχει στὸ Λονδίνο ἕνας πτωματάρχης ;

— Δέκα λίρες, χωρὶς νά «τρυπήσω» ἄνθρωπο! ψιθύρισε κινεζίζοντας ὁ ἐγκληματίας. Μάλιστα, κύριε, ὑπάρχει ἕνας ἔμπορος πτωμάτων....

— Τί εἶδους πτώματα πουλάει ;
— Παντὸς εἶδους! Μὴ νομίσῃς όμως, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ πτώματα προέρχονται ἀπὸ μνήματα. Τὰ πτώματα αὐτοῦ τοῦ εἶδους εἶνε πολὺ λίγα.

— Τόσο τὸ καλύτερο! Ὅχι! ἐγὼ δὲν θέλω νά ἔχω νά κάνω μὲ τιμωροῦντος, με τοὺς ἀπαισίους αὐτοὺς ἀνθρώπους, ποὺ φοβοῦνται τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τοὺς ξέρω καλὰ αὐτοὺς τοὺς ἀλιτηρίους ποὺ συνεταρίζονται με τοὺς ἀγιογδύτες καὶ τὴ νύχτα, ὅταν βαθεῖα σιωπὴ εἶνε χυμένη στὰ κοιμητήρια, ἀνοίγουν τοὺς τάφους καί...
— Ὅχι, ὄχι, ἀγαπητέ μου. Μοῦ φαίνεται όμως, ὅτι ἐσὺ σχετίζεσαι με κάποιο πτωματέμπορο. Μὴν τὸ ἀρνεῖσαι αὐτὸ. Γι' αὐτὴ τὴν ἀφορμὴ πήγες φιλιάκι. Ἐξ ἄλλου, φαίνομαι γι' ἀστυνομικός ; Εἶμαι ἀπλῶς ἕνας γιατρός, ἕνας σοφός, ποὺ θέλει ν' ἀποκτήσῃ ἕνα πτώμα, γιὰ νά συνεχίσῃ τὴς ἐπιστημονικῆς μελέτες του....

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Βαρνάβας. Ἦ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ξέρω ἕναν πτωματέμπορο! Αὐτὸς ὅμως ἀγοράζει κατὰ προτίμησιν πτώματα ποὺ τὰ θγάζουν ἀπ' τὸν Τάμεσι.

— Ρίχνουν δηλαδὴ στὸν Τάμεσι ζωντανοὺς ἀνθρώπους, με τὸν σκοπὸ νά τοὺς βγάλουν ἀπὸ μέσα...πτώματα ;

— Ὅπως ὑπάρχουν πτωματέμποροι, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ πτωματοποιοί! μοιροῦσιε ὁ Βαρνάβας. Αὐτὸ θὰ μπορούσε νά σοῦ τὸ πῆ κι' ἕνα μικρὸ παιδάκι τοῦ Ὀυατεσσάπελ. Δὲν εἶνε δὰ μυστικὸ πὼς οἱ «σαντιπάγγιμεν» συνηθίζουν νά σκοτώνουν τοὺς ἀνθρώπους, χτυπώντας τους στὸ κεφάλι με μιὰ σακκούλα γεμάτη ἄμμο. Ἀφοῦ δηλαδὴ τοὺς ζαλίσουν, τοὺς ἀφίρουν μέσ' στὸ ποτάμι ὧσπου νά πηγοῦν κ' ὕστερα τοὺς πουλοῦν στὸν ἔμπορο τῶν πτωμάτων. Ἐγὼ όμως, δὲν ἔλαβα ποτὲ μέρος σὲ τέτοιες δουλειές. Παίρνω καὶ ὄρκο!

— Σὲ πιστεύω, σὲ πιστεύω! τὸν δέκωχε ὁ γιατρός Πέρκινς. Ἦ διχὴ σου δουλειά ἦταν ν' ἀνοίγης τάφους καὶ νά γδύνῃς τὰ πτώματα. Ἐ! τὸ ἐγκληματὶ σου δὲν εἶνε καὶ τόσο βαρὺ!

— Τῆς ἴδιας γνώμης εἶμαι κι' ἐγὼ. Θὰ μοῦ δώσης τώρα ἄλλο ἕνα ποτηρὸ κρασί ;

— Εὐχαριστώ. Πάρε.... Τί μοῦ ἔλεγες, λοιπόν ; Ὁ πτωματέμπορος ποὺ γνωρίζεις προσιὰ τοὺς πτωμένους ;

— Δὲν τοὺς προσιὰ ἰδιατέρως. Ἐνεκεν ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει, εἶνε τὸ πτώμα νά διατηρεῖται σὲ καλὴ κατάστασι. Μπορεῖ νά εἶνε κι'

ἐνὸς ἀκόμα ποὺ πέθανε ἀπ' τὸ κρῖν ἢ ἀπὸ κανένα δυστύχημα.... χωρὶς νά λογαριάσουμε πὼς ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ φτωχοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι πουλοῦν τὰ πτώματα τῶν συγγενῶν τους γιὰ νά πάρουν λίγα χρήματα.

— Διάβολε! Δὲν τὸ ἤξερα αὐτὸ! Ὑπάρχουν λοιπόν ἄνθρωποι ποὺ φτάνουν σὲ τέτοιο σημεῖο χρηματικῆς ἀνάγκης ;

— Ἄχ, κύριέ μου, δὲν ξέρεις, φαίνεται, τί δυστυχία δέρνει αὐτὸν τὸν κόσμο.... Τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας εἶνε μεγάλα σήμερα. Ἐνῶ ὁ ἔμπορος δίνει γιὰ ἕνα πτώμα καὶ πέντε λίρες, ποὺ τρέφουν μιὰ οἰκογένεια δέκα ἡμέρες.

Ὁ Πέρκινς ἔμεινε λίγο σιωπηλὸς κι' ὕστερα εἶπε :

— Σύμφωνοι λοιπόν; Θὰ με πᾶς ἀπὸψε στὸν ἔμπορο τῶν πτωμάτων ; Ἄν με ὀδηγήσεις ἐκεῖ θὰ σοῦ δώσω δέκα λίρες.

Μεγάλῃ πάλῃ ἔγινε τότε στὴν ψυχὴ τοῦ Βαρνάβα. Ὁ Πέρκινς τὸ κατάλαβε. Ἐβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα χαρτονόμισμα τῶν δύο λιῶν καὶ τὸ ἔφερε στὸ τραπέζι.

— Πάρε μιὰ μικρὴ προκαταβολή, τοῦ εἶπε.

— Δὲν πιστεύω νά ξανατάω στὴ φιλικὴ γι' αὐτὸ ποὺ κάνω! ἐβριχηθῆ ὁ Κράν, ἀπαίτωντας τὸ χαρτονόμισμα.

— Ἄ! μπορεῖς νά μείνης ἥσυχος! Δὲν διατρέχεις κανένα κίνδυνο! Καὶ τώρα, ἄς πηγαῖνομε. Μὰ, δὲν μοῦ λές, ἀλήθεια, πὼς τὸν λένε αὐτὸ τὸν ἔμπορο πτωμάτων ;

Ὁ Βαρνάβας ἔσκυψε καὶ εἶπε στ' αὐτὴ τοῦ παρᾶξενου γιατροῦ με χαμηλὴ φωνή, σάν νά φοβοῦταν μήπως τὸν ἀκούσῃ κανεὶς :

- Σίμων Ρούτς.
- Σὲ ποῖα ὁδὸ μένει ;
- Σὲ καμμιά ὁδὸ.
- Μὰ κάπου πρέπει νά κἀθεταί αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος....

— Ναι, κάπου κἀθεταί, μὰ... θὰ ἴδῃς ποὺ κἀθεταί. Ἐλα μαζί μου. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ κατὰ τὴν ἴσην ὥρα νά ἴδωμε τὸν Ρούτς.

Ὁ πιστωμένος γιατρός σηκώθηκε, κομψώσε τὸ ἐπανωφόρι του, ἔβαλε τὸ κἀπέλλο του καὶ πῆρε τὴν ἀχώριστη διπρόελλα του κάτω ἀπ' τὴν μασχάλῃ του. Πέρασε ἀπ' τὴν ταβέρνα, χωρὶς νά δώσῃ προσοχὴν στὰ περιβάλλοντα βλέμματα ποὺ τοῦ ἔβρισσαν οἱ κακοῦργοι, κι' ἐβγήκε ἔξω, ἀκολουθούμενος ἀπ' τὸν Βαρνάβα Κράν.

ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΠΤΩΜΑΤΕΜΠΟΡΟΥ

— Κατὰ ποῦ θὰ τραβήξωμε τώρα ; ρώτησε ὁ γιατρός τὸν Βαρνάβα Κράν, στὰν βρέθησαν ἔξω στὸ δρόμο.

— Μὴ ρωτᾶς τίποτε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Βαρνάβας. Ἄκολούθα με μονάχα. Θὰ δῆς μιὰ συνοικία, στὴν ὁποία δὲν πάτησες ποτὲ τὸ πόδι σου. Μὴ φοβάσαι όμως, δὲν θὰ πάτης τίποτε.

— Δὲν δοκίμασα ποτὲ φόβο στὴ ζωή μου! ψιθύρισε ὁ παρᾶξενος γιατρός.

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες, παλαιώντας με τὴν ἀνεμοθέλλα, ποὺ ἀπειλοῦσε νά τοὺς ρίξῃ κάτω σὲ κάθε βῆμα, ἀκολούθησαν τὴν ὁδὸ Μπού, μπηχῆνε ὕστερα στὴ συνοικία Μπρόμλεϋ.

πέρασαν ἀπ' τὴν ὁδὸ Τιλμωρηλ κι' ἄρχισαν νά περπατοῦν κατὰ μῆκος τῆς διώρυγος Ἀμεινεχούξ.

— Μὰ ποῦ βρισκόμαστε, τέλος πάντων ; ρώτησε ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς τέταρτα τῆς ὥρας ὁ δόκτωρ. Μοῦ φαίνεται πὼς ἀκούω νά κυλοῦν νερά.... Δὲν θὰ εἶμαστε μακριὰ ἀπ' τὸν Τάμεσι.

— Ναι, καλὰ τὸ κατάλαβες, ἀποκριθῆκε ὁ Κράν. Βλέπεις ἐκεῖ κάτω τὴ σκά τῆς γέφυρας ;

— Ὅχι !

— Ἀρχίζω νά μὴ σὲ καταλαβαῖνο, φίλε μου! Δὲν εἶνε ἀπ' ἐδῶ, δὲν εἶνε ἀπ' ἐκεῖ.... Μὰ ποῦ βρισκεται, ἐπὶ τέλους, αὐτὸς ὁ περίφημος ἔμπορος τῶν πτωμάτων ;

— Κάνε λίγη ὑπομονή καὶ θὰ ἰκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά σου.... Βρισκόμαστε τώρα στὸ νησί τῶν Σκίλων. Ἐτσι λέγεται τὸ μέρος αὐτὸ. Νὰ καὶ ἡ φαρδεῖα γέφυρα τοῦ Γκρόηνοϋτς ποὺ περνὰ τὸν ποταμό. Ἄ! φτάσαμε τέλος!

Ὅταν ὁ Βαρνάβας πρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ, βρισκόντουσαν στὴ μέση τῆς γέφυρας. Ὁ ἐγκληματίας ἔσκυψε ἐπάνω ἀπ' τὸ κυκλίδομα καὶ σφύριξε δυνατὰ. Ὁ δόκτωρ Πέρκινς ἔμεινε κατάπληκτος στὰν εἶδε νά προβῆλῃ σιγά-σιγά ἀπ' τὸ κενὸ μιὰ σκάλα ποὺ ἀνομύπησε στὰ κάγκελλα τῆς γέφυρας.

— Δὲν πρέπει νά φοβηθῆς ποὺ θὰ κατέβωμε ἀπ' αὐτὴ τὴ σκάλα! ψιθύρισε ὁ Βαρνάβας στὸ γιατρός.

— Ποῦ θὰ κατέβωμε ἀπ' ἐδῶ ;

(Ἀκολουθεῖ)

